

Det er alltid spennende å starte opp med konfirmantundervisning om høsten. Hvem er konfirmant i år? Hvor mange er det denne høsten? I dag får vi svar på både hvem og hvor mange. I dag er menigheten samlet til gudstjeneste. Vi er her alle sammen. Dere som er nye konfirmanter er her, foreldrene er her, og flere andre. Alle har vi vår plass i kirken. Jeg har lyst til å si til dere som er konfirmantforeldre: Benytt gjerne anledningen til å gå i kirken sammen med ungdommene. I dag er dere spesielt invitert, men kom gjerne også andre søndager for å ta del i gudstjenesten og for å høre Guds ord. Der har dere en utfordring.

Den bibelteksten vi nå skal høre er fra Bergprekenen.

Prekentekest: Matt 5,43-48

Jesus sa: Dere har hørt det er sagt: 'Du skal elske din neste og hate din fiende.' Men jeg sier dere: Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør godt mot dem som hater dere, og be for dem som krenker dere og forfølger dere. Slik kan dere være barn av deres Far i himmelen. For han lar sin sol gå opp over onde og gode og lar det regne over rettferdige og urettferdige. Om dere elsker dem som elsker dere, er det noe å lønne dere for? Gjør ikke tollerne det samme? Og om dere hilser vennlig på deres egne, er det noe storartet? Gjør ikke hedningene det samme? Vær da fullkomne slik deres himmelske Far er fullkommen.

Kjærlighetens lov

I dag tenkte jeg å ta dere med ut på dypt vann. Noe kan være komplisert, så det gjelder å følge med fra starten. Det jeg skal si noe om er helt sentralt for å forstå hva det vil si å være kristen. Jeg håper dere går noen tanker rikere ut av kirken enn da dere kom.

Prekentekesten er hentet fra Bergprekenen. I Bergprekenen tørker Jesus støv av de gamle budene og forteller hva Gud har ment med dem opprinnelig. "Dere har hørt det er sagt til fedrene," sier Jesus, "men jeg sier dere ...", og så presiserer han innholdet i budene. Det som Jesus sier, sier han med en autoritet som bare Gud kan ha, og i stedet for å gjøre budene mildere og rundere, slik vi kanskje helst ville likt, skjerper han budene og gjør dem strengere og vanskeligere å holde.

Resultatet er at alle som hørte på Bergprekenen den gang, og vi som leser Bergprekenen i dag og hører den i kirken, vi forstår at ingen av oss har holdt budene 100 %. Alle budene er gode. Mange er enige om at verden ville vært et bedre sted å leve hvis alle holdt budene. Budene er som speil. Når vi står foran speilet kan vi se og selv. Slik kan vi også speile oss i budene og se oss selv.

Jeg er sikker på at vi gjør mye godt alle sammen. Det er mye kjærlighet og omsorg i hjemmene og blant venner. Men jeg er også sikker på at alle sammen så har vi brutt noen bud og gjør det stadig. Det finnes ikke ett menneske i dag som ikke har brutt noen bud. I Bibelen kalles det synd, og vi er alle syndere. Vårt problem stikker dypere enn vi kanskje tenker over. Når sant skal sies er vi ikke syndere fordi vi bryter budene, men vi bryter budene fordi vi er syndere. Spørsmålet blir da hvordan kan noen som helst komme til himmelen når Gud krever fullkommenhet? Dette hadde blitt en veldig kort preken hvis ikke Gud hadde en utvei.

Kjærlighetens evangelium

Hvis Guds lov og kravene til oss var det eneste som gjaldt, da hadde det vært tomt i fotsporene etter Jesus – ingen kunne være kristne i dag. Budene kan ikke frelse noen for himmelen.

Men heldigvis, det finnes ikke bare kjærlighetens lov og bud, men også et kjærlighetens evangelium. Som loven med budene handler om kjærlighet, handler også evangeliet om kjærlighet. Men evangeliet dreier seg ikke om at vi har elsket Gud og vært snill mot de som vi kjenner, eller om at vår kjærlighet er fullkommen, for det er den ikke.

Evangeliet handler ikke i det hele tatt om hva vi har gjort eller hva vi bør gjøre. Evangeliet handler bare om at Gud er glad i oss og har gitt sin Sønn til soning for alle våre synder (1 Joh 4,10). Derfor vil Gud gi oss noe helt gratis uten at vi har gjort oss fortjent til det. Dette som Gud vil gi på grunn av Jesus er et nytt liv som må få vokse og utvikle seg i oss. Det kalles evig liv.

Kanskje ser du ikke fullt ut hva Jesus har gjort for å redde deg inn i himmelen, men det finnes en av grunn som det var så pass avgjørende viktig for Gud å redde oss fra at han lot Jesus bli født for å frelse oss.

Spørsmålet er; hvordan kan det som Jesus har gjort for oss bli vårt? I utgangspunktet har vi ikke del i dette. Det er ikke noe medfødt. Gud er hellig og himmelen er stengt på grunn av menneskers synd. Vi er ikke fullkomne noen av oss. Skulle vi som syndere være sammen med Gud, ville Gud være som en brennende ild, og vi ville være som papir. Det er noe med at kjemien ikke stemmer, og det går i vår disfavør.

Da Jesus talte om å elske sine fiender og å be for sine forfølgere, da beskrev han faktisk sin egen gjerning og sitt eget liv. Han sa: "Tro ikke at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene! Jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle." Matt 5,17. Gud krever fullkommen kjærlighet. Jesus levde denne kjærligheten ut i praksis. Han gjorde godt mot alle, og bad for dem som spikret ham til korset.

Dåpen og troen

Redningen for oss er at vi, den enkelte av oss, koples sammen med Jesus, slik at det som han har gjort, det gjorde han for deg. Det livet han har levd, det levde han for deg. Det er som å svømme langt ute på åpne havet på dypt vann. Vi trenger en livredder som kan ta oss til land. Hvordan gjøres så det? Jo, Jesus sier at den som tror og blir døpt, skal bli frelst. (Mark 16,16). Det handler altså om dåpen og om troen. Det står ikke et *eller* mellom troen og dåpen, men det lille ordet *og*. Det betyr at begge deler må være med.

For de fleste av oss har dåpen allerede skjedd for lenge siden. Andre blir døpt som ungdommer eller voksne. Når noen blir døpt helles det tre håndfuller med vann over hodet. I riktig gamle kirker har de døpefonter som er skikkelig dype. I de første århundrene kristendommen var her i lendet, dyppet man de små barna helt under vann tre ganger. Jeg vet ikke om det stemmer, men jeg har hørt at hvis noen holder på å drukne og dukker under for tredje gang, da blir de borte for godt. Da drukner de.

Det høres brutalt ut, men på liknende måte er det med dåpen. De tre håndfullene med vann, eller der man praktiserer dåp med mye vann, de tre gangene den som døpes dukkes under, symboliserer at man dør, men at man også redde opp av vannet til et nytt liv. I Romerbrevet står det at i dåpen blir vi sammenvokst med Jesus både i hans død og i hans oppstandelse. (Rom 6,5). Vi vokser altså sammen med Jesus i dåpen og hører sammen med ham.

Troen er å leve det livet vi fikk i dåpen. Troen har med det vi med et fint ord kaller *relasjon* å gjøre. Jesus er vår beste venn og den vi kan betro oss til om alt. Troen handler om relasjonen til Jesus som redningsmann og Herre. En dag skal han nyskape alle som er vokst sammen med ham i dåpen og troen, og åpne sin himmelverden synlig og fysisk. Det siste hører framtida til.

Vet dere hva den delen av kirken som dere sitter i heter? Det heter kirkeskipet. Her i kirken kan vi tenke oss at Jesus tar ombord mennesker som hjelpeløst svømmer omkring på det åpne havet. Han tar oss opp i båten, som er kirken. Med tiden vil han ta oss med til sin trygge havn.

Et kraftsenter for troen

Gud har gitt oss kirken og menigheten som et kraftsenter for troen. Lærer du å lytte til hva han har å si gjennom sitt ord, vil du etter en tid merke at Jesus vil deg noe. Han kan si deg viktige ting som er personlige og som har med ditt hjerteforhold til ham å gjøre. Og hver gang det er nattverd, møter Jesus sin menighet med nåde og fellesskap.

For mange vil det være en utfordring i det hele tatt å ta det livet en fikk i dåpen i bruk. Vi bærer også med oss det gamle livet, det som ikke bryr seg om Jesus. I kirken vil du lære å skjelne mellom disse to delene av deg selv og prioritere rett. Kirken er ikke et sted man kommer utenfra og inn for å forandre etter eget hode. Kirken er et sted hvor man selv blir forandret av å være med i gudstjenester og på kristne møter, fordi Jesus er der sammen med oss. Så kan liturgi og ytre former med tiden skifte, men budskapet er grunnleggende det samme.

I preteksten hørte vi om hva kjærligheten krever. Vi vet at Jesus, vår venn, har oppfylt alt dette og levd slik kjærligheten krever. Han vil også gjøre noe med oss som tror og forandre i oss på sikt. Han vil gi av sin kjærlighet, og vi skal få gi den videre. Men det må starte her hvor Jesus er til stede i det kristne fellesskapet, hvor vi hører hans ord fra Bibelen og går til nattverd, slik at han får utruste oss til tjeneste. Ellers blir det gjerne lovgjeringer og strev, og ikke uten videre hans verk i og gjennom oss.

Å elske sine fiender og be for sine forfølgere, det tror jeg ingen mennesker kan klare i egen kraft. Kanskje noen har det vondt i dag fordi slike ting er så vanskelig. Men bibelordet minner oss om at Jesus har den fullkomne kjærligheten vi dessverre så ofte mangler. Og han har makt til å nå inn til mennesker og tine frosne hjerter, bare vi slipper ham til i våre liv.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.